

Arrest

nr. 63 626 van 22 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. FRERE, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen België binnen op 30 juni 2008 en dienden dezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 maart 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 1 december 2009 ingetrokken en op 16 december 2009 door nieuwe weigeringsbeslissingen vervangen.

1.3. Op 16 april 2010 werden deze weigeringsbeslissingen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, 16 april 2010, nrs. 41 661 en 41 662).

1.4. Op 20 mei 2010 hebben verzoekers een tweede asielaanvraag ingediend.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 juni 2010 beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.6. Op 12 oktober 2010 hebben verzoekers, die verklaren België sinds het indienen van hun eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een derde asielaanvraag ingediend.

1.7. Op 30 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Samen met uw echtgenote, B.(...) Z.(...) (O.V.nr. 6.277.833), en jullie kinderen verliet u Tsjetsjenië in september 2005. U werd gezocht door de ordediensten omwille van de betrokkenheid van uw broer, B.(...) R.(...) (O.V.nr. 6.185.959), bij rebellenactiviteiten. Op 7 augustus 2006 werden u en uw echtgenote in Polen erkend als vluchteling. In 2007 werd u in Polen bedreigd door enkele onbekende Tsjetsjenen. Ze zeiden dat er bloedwraak over uw familie werd uitgesproken omwille van moorden die uw broer R.(...) gepleegd zou hebben. Daarop keerde u een eerste keer terug naar Tsjetsjenië om samen met de ouders van uw familie een oplossing te zoeken voor deze bloedwraak. Na enkele weken keerde u terug naar Polen. Omdat u in Polen uw echtgenote en kinderen niet langer kon onderhouden, keerde u eind 2007 samen met hen terug naar Tsjetsjenië. Daar kreeg u echter opnieuw problemen met de ordediensten omwille van de activiteiten van uw broer R.(...). In juni 2008 vertrok u samen met uw gezin naar België. U diende op 30 juni 2008 samen met uw echtgenote een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 16 december 2009 nam het Commissariaat-generaal beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 16 april 2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Jullie verlieten België niet en vroegen op 20 mei 2010 voor de tweede keer asiel aan. Op 11 juni 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken echter beslissingen tot weigering van inoverwegingname van jullie asielaanvragen. Ook nu verlieten jullie België niet en dienden jullie op 12 oktober 2010 een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. In 2010 kwam uw moeder naar Polen waar ze asiel aanvroeg. Enkele onbekende Tsjetsjenen deden navraag over uw moeder bij andere Tsjetsjenen in het opvangcentrum waar uw moeder verblijft. Deze personen waren op zoek naar u en uw broer R.(...).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw internationaal paspoort, twee convocaties, verschillende schriftelijke getuigenissen van Tsjetsjenen in Polen, een attest van de Vertegenwoordiging van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië in Polen, reis- en verblijfsdocumenten van uw echtgenote en jullie kinderen uit Polen, het intern paspoort van uw echtgenote, haar internationaal paspoort, een uittreksel uit het register van akten van geboorte van jullie dochter Yasmine, de geboorteakten van jullie drie andere kinderen, en een door u geschreven verklaring.

B. Motivering

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat aan u en aan uw echtgenote op 7 augustus 2006 door Polen de vluchtelingenstatus werd toegekend, zoals blijkt uit uw beide verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 2 en gehoorverslag Commissariaat-generaal van B.(...) Z.(...), d.d. 14/03/2011, p. 2), alsook uit de informatie van de Poolse asielinstanties waarvan er zich een kopie in het administratief dossier bevindt. Tot bewijs van het tegendeel wordt u bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, de Russische Federatie. Er dient opgemerkt te worden dat, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Welnu, in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Zowel u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 2), als uw echtgenote (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B.(...) Z.(...), d.d. 14/03/2011, p. 2) verklaarden de vluchtelingenstatus in Polen nog te hebben op het moment van jullie gehoor voor het Commissariaat-generaal.

Voor uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de problemen die u reeds aangehaald hebt in het kader van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde in Polen nog steeds gezocht te worden door enkele onbekende Tsjetsjenen die wraak willen nemen op u voor moorden die uw broer R.(...) gepleegd zou hebben. Ter staving van deze problemen legde u verschillende schriftelijke getuigenissen van Tsjetsjenen in Polen voor en een attest van de Poolse Vertegenwoordiging van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië. Verder haalde u aan van de Poolse autoriteiten geen financiële steun te krijgen waardoor u uw gezin daar niet kan onderhouden. U legde ook uw internationaal paspoort, het internationaal paspoort van uw echtgenote, en twee convocaties voor ter staving van uw beweerde verblijf in Tsjetsjenië in de periode vanaf december 2007 tot eind juni 2008 en de problemen die u daar toen gekend zou hebben.

In het kader van uw eerste asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geoordeeld dat er in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon weerhouden worden. Er werd namelijk vastgesteld dat u de door u aangehaalde problemen in Polen niet kon staven met enig bewijs. Bovendien hebt u geen enkele poging ondernomen om naar aanleiding van deze problemen beroep te doen op de bescherming van de Poolse autoriteiten. Verder werd opgemerkt dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde terugkeer naar Tsjetsjenië eind 2007 en bijgevolg ook niet aan uw beweerde vervolgingsproblemen daar in 2008. Er werden namelijk enkele discrepanties vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw echtgenote aangaande jullie reisweg van Tsjetsjenië naar België. U legde ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het feit dat u uw internationaal paspoort niet kon voorleggen. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 16/04/2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat betreft de door u aangehaalde vrees voor problemen met Tsjetsjenen in Polen omwille waarvan u verklaarde niet te kunnen terugkeren naar daar, kan vooreerst worden opgemerkt dat u zich bij mogelijke problemen dient te wenden tot de Poolse autoriteiten voor bescherming. Er mag immers verwacht worden dat u redelijke pogingen onderneemt om beroep te doen op de bescherming of hulp van de autoriteiten van het land dat u de status van vluchteling heeft toegekend en waarvan u bijgevolg de bescherming geniet. U hebt namelijk niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend heeft opgehouden. U verklaarde dat u er geen vertrouwen in had dat de Poolse autoriteiten u naar aanleiding van deze problemen wel zouden willen beschermen of helpen. U legde uit dat uw dochtertje in Polen gestorven was door de schuld van de Poolse autoriteiten, omdat u geen geld had om voor betere medische zorgen te kunnen betalen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 4-5). Deze verklaringen bieden echter geen afdoende uitleg waarom u voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Poolse autoriteiten. Uw bewering dat u in Polen geen financiële steun krijgt waardoor u uw gezin niet kan onderhouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 4) betreft louter een probleem van socio-economische aard dat als dusdanig geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie en is evenmin een overtuigende verklaring waarom u zich niet tot de Poolse autoriteiten zou kunnen wenden om hulp of bescherming te verkrijgen. Verder kan er op gewezen worden dat de door u voorgelegde schriftelijke getuigenissen van Tsjetsjenen in Polen subjectief van aard zijn en geen objectieve bewijswaarde hebben. Het attest van de Poolse Vertegenwoordiging van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië is ook geen officieel document. Bovendien blijkt uit uw verklaringen nog dat dit attest op uw uitdrukkelijk verzoek werd opgesteld wat verder afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 3). Deze documenten kunnen uw beweerde vervolgingsprobleem in Polen bijgevolg niet staven.

De internationale paspoorten van u en uw echtgenote kunnen uw beweerde terugkeer naar Tsjetsjenië in december 2007 en uw effectief verblijf daar tot eind juni 2008 niet staven en bijgevolg evenmin de problemen die u toen gekend zou hebben. Verder dient er nog gewezen te worden op een opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw internationaal paspoort in Tsjetsjenië in beslag genomen werd door leden van de "Rubop" in maart 2008 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal eerste asielaanvraag, d.d. 03/03/2009, p. 9). Toen u in het interview in het kader van uw huidige asielaanvraag gevraagd werd hoe u uw internationaal paspoort dan bekomen had, antwoordde u dat uw moeder het u per post had opgestuurd vanuit Polen. U legde uit dat u uw internationaal paspoort bij uw terugkeer naar Tsjetsjenië in december 2007 in Moskou had achtergelaten bij familieleden van uw echtgenote. Uw moeder bracht het document mee toen ze in 2010 naar Polen kwam (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 5-6). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U stelde dat uw verklaringen tijdens het interview bij uw eerste asielaanvraag verkeerd vertaald werden door de tolk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 6), wat een loutere bewering is die u niet kan staven met enig objectief gegeven. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk

aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde vervolgingsproblemen in Tsjetsjenië in 2008.

De convocaties kunnen het gebrek aan geloofwaardigheid van uw aangehaalde vervolgingsfeiten evenmin herstellen. Ze tonen ook geen effectief verblijf in Tsjetsjenië aan. Bovendien staat in deze convocaties niet eens vermeld in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, noch om welke reden of in welke zaak u werd opgeroepen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De Poolse reis- en verblijfsdocumenten van uw echtgenote en jullie kinderen, en het uittreksel uit het register van akten van geboorte van uw dochter Yasmine bevatten enkel persoonsgegevens en gegevens betreffende hun verblijf in Polen die hier niet in twijfel getrokken worden. De door u geschreven verklaring bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Uw intern paspoort, het intern paspoort van uw echtgenote, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs, en de geboorteakten van jullie drie oudste kinderen werden reeds besproken in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag en kunnen aldus niet als nieuwe elementen weerhouden worden.

Er dient nog op gewezen te worden dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, B.(...) Z.(...) (O.V.nr. 6.277.833), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. In hoofde van uw broer, B.(...) R.(...) (O.V.nr. 6.185.959), werd op 17 mei 2010 eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u een beschermende status in Polen geniet, niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid ."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Samen met uw echtgenoot, B.(...) A.(...) (O.V.nr. 6.277.833), en jullie kinderen verliet u Tsjetsjenië in september 2005. Uw echtgenoot werd gezocht door de ordediensten omwille van de betrokkenheid van zijn broer, B.(...) R.(...) (O.V.nr. 6.185.959), bij rebellenactiviteiten. Op 7 augustus 2006 werden jullie in Polen erkend als vluchteling. In 2007 werd uw echtgenoot in Polen bedreigd door enkele onbekende Tsjetsjenen. Ze zeiden dat er bloedwraak over zijn familie werd uitgesproken omwille van moorden die zijn broer R.(...) gepleegd zou hebben. Daarop keerde uw echtgenoot een eerste keer terug naar Tsjetsjenië om samen met de ouderen van zijn familie een oplossing te zoeken voor deze bloedwraak. Na enkele weken keerde hij terug naar Polen. Omdat uw echtgenoot u en jullie kinderen niet langer kon onderhouden, keerden jullie eind 2007 terug naar Tsjetsjenië. Daar kreeg uw echtgenoot echter opnieuw problemen met de ordediensten omwille van de activiteiten van zijn broer R.(...). In juni 2008 vertrokken jullie naar België. U diende op 30 juni 2008 samen met uw echtgenoot een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 16 december 2009 nam het Commissariaat-generaal beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 16 april 2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Jullie verlieten België niet en vroegen op 20 mei 2010 voor de tweede keer asiel aan. Op 11 juni 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken echter beslissingen tot weigering van inoverwegingname van jullie

asielaanvragen. Ook nu verlieten jullie België niet en dienden jullie op 12 oktober 2010 een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, B.(...) A.(...) (O.V. nr. 6.277.833). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat aan u en aan uw echtgenote op 7 augustus 2006 door Polen de vluchtelingenstatus werd toegekend, zoals blijkt uit uw beide verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 2 en gehoorverslag Commissariaat-generaal van B.(...) Z.(...), d.d. 14/03/2011, p. 2), alsook uit de informatie van de Poolse asielinstanties waarvan er zich een kopie in het administratief dossier bevindt. Tot bewijs van het tegendeel wordt u bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, de Russische Federatie. Er dient opgemerkt te worden dat, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Welnu, in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Zowel u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 2), als uw echtgenote (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B.(...) Z.(...), d.d. 14/03/2011, p. 2) verklaarden de vluchtelingenstatus in Polen nog te hebben op het moment van jullie gehoor voor het Commissariaat-generaal.

Voor uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de problemen die u reeds aangehaald hebt in het kader van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde in Polen nog steeds gezocht te worden door enkele onbekende Tsjetsjenen die wraak willen nemen op u voor moorden die uw broer R.(...) gepleegd zou hebben. Ter staving van deze problemen legde u verschillende schriftelijke getuigenissen van Tsjetsjenen in Polen voor en een attest van de Poolse Vertegenwoordiging van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië. Verder haalde u aan van de Poolse autoriteiten geen financiële steun te krijgen waardoor u uw gezin daar niet kan onderhouden. U legde ook uw internationaal paspoort, het internationaal paspoort van uw echtgenote, en twee convocaties voor ter staving van uw beweerde verblijf in Tsjetsjenië in de periode vanaf december 2007 tot eind juni 2008 en de problemen die u daar toen gekend zou hebben.

In het kader van uw eerste asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geoordeeld dat er in gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon weerhouden worden. Er werd namelijk vastgesteld dat u de door u aangehaalde problemen in Polen niet kon staven met enig bewijs. Bovendien hebt u geen enkele poging ondernomen om naar aanleiding van deze problemen beroep te doen op de bescherming van de Poolse autoriteiten. Verder werd opgemerkt dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde terugkeer naar Tsjetsjenië eind 2007 en bijgevolg ook niet aan uw beweerde vervolgingsproblemen daar in 2008. Er werden namelijk enkele discrepanties vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw echtgenote aangaande jullie reisweg van Tsjetsjenië naar België. U legde ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het feit dat u uw internationaal paspoort niet kon voorleggen. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 16/04/2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat betreft de door u aangehaalde vrees voor problemen met Tsjetsjenen in Polen omwille waarvan u verklaarde niet te kunnen terugkeren naar daar, kan vooreerst worden opgemerkt dat u zich bij mogelijke problemen dient te wenden tot de Poolse autoriteiten voor bescherming. Er mag immers verwacht worden dat u redelijke pogingen onderneemt om beroep te doen op de bescherming of hulp van de autoriteiten van het land dat u de status van vluchteling heeft toegekend en waarvan u bijgevolg de bescherming geniet. U hebt namelijk niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend heeft opgehouden. U verklaarde dat u er geen vertrouwen in had dat de Poolse autoriteiten u naar aanleiding van deze problemen wel zouden willen beschermen of helpen. U legde uit dat uw dochtertje in Polen gestorven was door de schuld van de Poolse autoriteiten, omdat u geen geld had om voor betere medische zorgen te kunnen betalen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 4-5). Deze verklaringen bieden echter geen afdoende uitleg waarom u voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Poolse autoriteiten. Uw bewering dat u in Polen geen financiële steun krijgt waardoor u uw gezin niet kan onderhouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 4) betreft louter een probleem van socio-economische aard dat als dusdanig geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie en is evenmin een overtuigende verklaring waarom u zich niet tot de Poolse autoriteiten zou kunnen wenden om hulp

of bescherming te verkrijgen. Verder kan er op gewezen worden dat de door u voorgelegde schriftelijke getuigenissen van Tsjetsjenen in Polen subjectief van aard zijn en geen objectieve bewijswaarde hebben. Het attest van de Poolse Vertegenwoordiging van de Tsjetsjeens Republiek Itsjkerië is ook geen officieel document. Bovendien blijkt uit uw verklaringen nog dat dit attest op uw uitdrukkelijk verzoek werd opgesteld wat verder afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 3). Deze documenten kunnen uw beweerde vervolgingsprobleem in Polen bijgevolg niet staven. De internationale paspoorten van u en uw echtgenote kunnen uw beweerde terugkeer naar Tsjetsjenië in december 2007 en uw effectief verblijf daar tot eind juni 2008 niet staven en bijgevolg evenmin de problemen die u toen gekend zou hebben. Verder dient er nog gewezen te worden op een opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw internationaal paspoort in Tsjetsjenië in beslag genomen werd door leden van de "Rubop" in maart 2008 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal eerste asielaanvraag, d.d. 03/03/2009, p. 9). Toen u in het interview in het kader van uw huidige asielaanvraag gevraagd werd hoe u uw internationaal paspoort dan bekomen had, antwoordde u dat uw moeder het u per post had opgestuurd vanuit Polen. U legde uit dat u uw internationaal paspoort bij uw terugkeer naar Tsjetsjenië in december 2007 in Moskou had achtergelaten bij familieleden van uw echtgenote. Uw moeder bracht het document mee toen ze in 2010 naar Polen kwam (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 5-6). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U stelde dat uw verklaringen tijdens het interview bij uw eerste asielaanvraag verkeerd vertaald werden door de tolk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/03/2011, p. 6), wat een loutere bewering is die u niet kan staven met enig objectief gegeven. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde vervolgingsproblemen in Tsjetsjenië in 2008.

De convocaties kunnen het gebrek aan geloofwaardigheid van uw aangehaalde vervolgingsfeiten evenmin herstellen. Ze tonen ook geen effectief verblijf in Tsjetsjenië aan. Bovendien staat in deze convocaties niet eens vermeld in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, noch om welke reden of in welke zaak u werd opgeroepen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De Poolse reis- en verblijfsdocumenten van uw echtgenote en jullie kinderen, en het uittreksel uit het register van akten van geboorte van uw dochter Yasmine bevatten enkel persoonsgegevens en gegevens betreffende hun verblijf in Polen die hier niet in twijfel getrokken worden. De door u geschreven verklaring bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Uw intern paspoort, het intern paspoort van uw echtgenote, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs, en de geboorteakten van jullie drie oudste kinderen werden reeds besproken in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag en kunnen aldus niet als nieuwe elementen weerhouden worden.

Er dient nog te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, B.(...) Z.(...) (O.V.nr. 6.277.833), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. In hoofde van uw broer, B.(...) R.(...) (O.V.nr. 6.185.959), werd op 17 mei 2010 eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u een beschermende status in Polen geniet, niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid ."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker aanduidt dat zij over de vluchtelingenstatus in Polen beschikken en zij dus moeten aantonen dat Polen hen niet voldoende kan beschermen. Ze merken in dit verband op dat de bestreden beslissing louter focust op het feit dat zij dat niet doen. Nochtans, zo vervolgen ze, beroepen ze zich op de problemen uit hun eerste asielaanvraag, die gelieerd zijn aan de rebellenactiviteiten van verzoekers broer, R. Verzoekers stellen dat *“daarvoor onbekende Tsjetsjenen wraak willen nemen op eiser voor de moorden die R. pleegde”*. Ter staving van deze problemen leggen ze schriftelijke getuigenissen neer van Tsjetsjenen in Polen en een attest van de Poolse Vertegenwoordiging van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië. Verder laten verzoekers gelden dat eerste verzoeker eveneens aanhaalde dat hij van de Poolse autoriteiten geen enkele financiële steun krijgt om een menswaardig leven te leiden met zijn gezin hoewel dit niet de reden is waarom hij Polen is ontvlucht, dat eerste verzoeker twee convocaties neerlegde, dat hij duidelijk tijdens zijn interview heeft uitgelegd wat zijn problemen in Polen zijn en dat hij dit bovendien kan staven aan de hand van schriftelijke getuigenissen welke bevestigen dat Tsjetsjenen actief naar hem op zoek zijn en het voor verzoeker en zijn familie dus niet veilig is in Polen. Ze merken dienaangaande tevens op dat er ook een schriftelijk stuk van de Poolse Vertegenwoordiging van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië werd bijgevoegd en dat dit misschien geen officieel document is, maar toch wel een duidelijke indicatie vormt van hun problemen. Betreffende het feit dat in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker wordt verwezen naar de beslissingen in het kader van de eerste asielprocedure en wordt gewezen op tegenstrijdige verklaringen, laten verzoekers gelden dat het aanhalen van die beslissingen van het Commissariaat-generaal en van de Raad enkel dient om de indruk te wekken dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, maar dat dit geenszins kan worden hardgemaakt daar zij in Polen over de vluchtelingenstatus beschikken, wat ontegensprekelijk de geloofwaardigheid van hun asielrelaas bevestigt. Bovendien, zo stellen ze, doet dit in casu niet ter zake daar zij nu hun problemen ten aanzien van Polen dienen te verduidelijken. Dit hebben ze, aldus verzoekers, naar bestvermogen gedaan. Verzoekers werpen verder op dat ze hebben aangehaald dat hun kindje in Polen stierf en dat dit te wijten is aan het feit dat zij geen medische verzorging kregen voor hun kindje of dat zij de nodige medische verzorging niet konden betalen. Dat is, zo merken ze op, de reden waarom zij geen enkel vertrouwen hebben in de Poolse overheden en het was voor hun dan ook duidelijk dat zij geen bescherming van hen moesten verwachten. Welke overheid laat er immers onschuldige kinderen sterven, aldus verzoekers. Verzoekers zijn dan ook van mening dat hen geenszins kan worden verweten dat zij geen vertrouwen hadden in de Poolse overheden en stellen dat dit zeer zeker te begrijpen valt, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt beweerd. Volgens hen kan de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker niet vaststellen dat hij niet heeft aangetoond dat de bescherming die door de Poolse autoriteiten werd geboden niet opgehouden heeft te bestaan, daar hij dit wel degelijk doet, zelfs aan de hand van schriftelijke documenten. De bestreden beslissing maakt zich, aldus verzoekers, er nogal snel vanaf door te stellen dat eerste verzoeker maar een beroep had moeten doen op de Poolse autoriteiten, terwijl laatstgenoemde duidelijk aangeeft waarom hij geen vertrouwen heeft in de Poolse autoriteiten en hij bovendien bij een terugkeer wellicht in een asielcentrum terecht komt, in het gezelschap dus van de Tsjetsjenen die achter hem vroegen en die bloedwraak willen nemen. De beste bescherming bestaat er volgens verzoeker bijgevolg in uit Polen weg te blijven. Ze vragen dan ook *in fine “om op basis van artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat hun status als vluchteling wordt gevraagd nu zij een regelmatig verblijf van 18 maanden zonder onderbreking kunnen aantonen in België”*.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien verzoekers verzuimen uiteen te zetten op welke wijze zij dit wetsartikel geschonden achten. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Het middel is evenmin ontvankelijk voor zover daarin de schending van *“artikel 48/1”* van de vreemdelingenwet wordt aangevoerd vermits dit wetsartikel niet bestaat.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de beslissingen van het Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt er in de eerste plaats op gewezen dat zowel aan eerste verzoeker als aan zijn echtgenote, thans tweede verzoekster, op 7 augustus 2006 in Polen als vluchteling werden erkend. Daarnaast wordt, wat de door eerste verzoeker aangehaalde vrees voor problemen met Tsjetsjenen in Polen betreft, omwille waarvan deze verklaarde niet te kunnen terugkeren, opgemerkt dat deze zich bij mogelijke problemen tot de Poolse autoriteiten dient te wenden voor bescherming. Verder wordt erop gewezen dat de door eerste verzoeker neergelegde schriftelijke getuigenissen van Tsjetsjenen in Polen subjectief van aard zijn en geen objectieve bewijswaarde hebben. Aangaande de internationale paspoorten van verzoekers wordt vastgesteld dat deze eerste verzoekers beweerde terugkeer naar Tsjetsjenië in december 2007 en zijn effectief verblijf aldaar tot eind juni 2008 niet staven en bijgevolg evenmin de problemen staven die hij toen gekend zou hebben. Voorts wordt gesteld dat de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoeker omtrent zijn internationaal paspoort een opmerkelijke tegenstrijdigheid vertonen. Tevens wordt opgemerkt dat de convocaties die hij heeft neergelegd, de geloofwaardigheid van zijn aangehaalde vervolgingsfeiten niet herstellen. Tot slot wordt eerste verzoeker gewezen op de mogelijkheid een vraag in te dienen om bevestiging van zijn hoedanigheid van vluchteling.

De beslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van tweede verzoekster heeft genomen, is gestoeld op de vaststelling dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat er in haren hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

2.6. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

2.7. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend. De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.8. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

2.9. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers in Polen als vluchteling werden erkend (AD eerste asielaanvraag, stuk 17, brief Office for Aliens of the Republic of Poland 24/10/2008). Het blijkt niet dat zij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze hebben verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg hebben verzoekers er geen rechtstreeks belang bij dat hun asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezitten.

2.10. Wat de beoordeling van de huidige asielaanvragen van verzoekers betreft in functie van het land van hun vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters' vluchtmotief uit Polen hoofdzakelijk bestaat uit het feit dat eerste verzoeker beweert in Polen nog steeds gezocht te worden door enkele onbekende Tsjetsjenen die zich op hem willen wreken voor hetgeen zijn broer, een strijder, in het verleden zou hebben aangericht en voor het overige ook uit het feit dat zij in Polen geen financiële hulp krijgen (Administratief dossier derde asielaanvraag, stuk 4a, gehoorverslag verzoeker CGVS 14/03/2011, p. 3-4). Hierbij dient te worden vastgesteld dat verzoekers op generlei wijze aantonen noch aannemelijk maken dat de Poolse autoriteiten hen met betrekking tot hun problemen, inzonderheid die betreffende de bloedwraak die over eerste verzoeker en zijn familie zou zijn uitgesproken, geen afdoende bescherming kunnen of willen bieden. Verzoekers beweren dit op zeer algemene wijze, doch hun beweringen zijn, zo blijkt uit het administratief dossier, op geen enkele concrete ervaring gebaseerd. Immers, eerste verzoeker gaf dienaangaande tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal onder meer aan dat *“(…) men vroeg me waarom ik in Polen niet naar politie gegaan ben, maar ik was zeker dat ik in dat geval geen enkele hulp kon krijgen, in België ben ik ook naar politie gegaan, zelfs hier wordt niets gedaan, wat zou er dan gedaan worden in Polen”* (Ibid., p. 3). Hij bevestigde ook zijn verklaring afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag dat hij niet naar de politie is gegaan omdat zij hem niet kunnen helpen en antwoordde voorts op de vraag van de commissaris-generaal of hij bij terugkeer naar Polen geen beroep zou kunnen doen op de politie voor hulp of bescherming dat *“ik zal nooit bescherming krijgen, ze zullen lachen met mij”* (Ibid., p. 4). Wanneer de commissaris-generaal hem er vervolgens op wees dat hij in Polen toch erkend is als vluchteling, zodat hij toch beroep kan doen op de bescherming van de politie verklaarde hij het volgende: *“ik had geen medische inschrijving voor langere tijd, mijn vrouw is na zes maanden zwangerschap bevallen van een*

dochtertje, dat kind is overleden, omdat ik geen medische hulp kreeg, nu zijn jullie bezig over bescherming van de politie, dat zal nooit gebeuren" (Ibid., p. 4-5). Het is weinig ernstig van verzoekers te beweren dat de Poolse autoriteiten hen nooit bescherming zullen kunnen of willen bieden, nu blijkt dat zij deze nooit om hulp of bescherming hebben gevraagd. Verzoekers hebben de mogelijkheden tot bescherming in Polen niet in het minst uitgeput en maken allerm minst aannemelijk/voeren geen gegronde redenen aan waarom zij geen enkel beroep hebben gedaan op de nationale autoriteiten aldaar. De vaststelling dat zij, alvorens naar België te vluchten, geen enkele (concrete) poging hebben ondernomen tot het verkrijgen van bescherming in Polen, dat hen in 2006 als vluchteling heeft erkend zodat er geen beletsel is om zich tot de aldaar aanwezige autoriteiten te wenden. Bijkomend wordt opgemerkt dat de financiële moeilijkheden waarmee verzoekers in Polen te kampen zouden hebben gehad, problemen van socio-economische aard betreffen en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. Zij rechtvaardigen geenszins verzoekers' verzuim bescherming in Polen te hebben gezocht.

2.11. Verzoekers vragen in fine van hun verzoekschrift *"in uiterst ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming"*. Voor de toekenning van subsidiaire bescherming is vereist dat men de bescherming van het land waar men een reëel risico beweert te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, niet kan of wil invoeren. Zoals hierboven reeds gesteld maken verzoekers niet aannemelijk dat de Poolse autoriteiten hen geen bescherming zouden kunnen of willen bieden. Noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier vloeien elementen voort waaruit zou moeten blijken dat er in Polen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Daargelaten de vraag of verzoekers voor het eerst in graad van beroep een aanvraag tot bevestiging van de vluchtelingenstatus zoals bedoeld in artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet kunnen indienen, merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen dat zij voldoen aan de voorwaarden die hiertoe worden gesteld door artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit niets blijkt immers hun regelmatig en ononderbroken verblijf gedurende achttien maanden in België noch het feit dat zij in het bezit zouden zijn van een verblijfstitel van onbepaalde duur.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de overige aangevoerde artikelen van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, in al zijn onderdelen ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van hun land van gewoonlijk verblijf, te dezen Polen, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN